

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év október hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A szexuális erőszak büntette miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2014. év december hó 8. napján kelt 6.B.202/2014/13. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény anyagi jogi megjelölése helyesen: Btk.197.§. (1) bekezdés b) pont, (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont II. fordulat.

A vádlott tartózkodási helye:

A vádlott előzetes letartóztatásának befejező napja: 2014. december hó 8. napja.

A másodfokú eljárásban felmerült 10.000.- (tízezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Székesfehérvári Törvényszék 2014. december hó 8. napján kihirdetett 6.B.202/2014/13. számú ítéletével **a vádlott** bűnösségét szexuális erőszak büntetében (Btk.197.§ (4) bekezdés a) pont) állapította meg és ezért őt 2 évi szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra mint mellékbüntetésre ítélte. A kiszabott szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, döntött a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen kizárólag az ügyész jelentett be fellebbezést, a vádlott terhére a szabadságvesztés súlyosítása, fegyház fokozatban történő végrehajtása és a mellékbüntetés tartamának felemelése érdekében.

A vádlott és védője az ítéletet kihirdetésekor tudomásul vették, perorvoslattel nem éltek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.103/2015/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a törvényszék az eljárási szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, ennek során megalapozott tényállást állapított meg, okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményét is az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően minősítette. A fellebbviteli főügyészség érvelése szerint tévedett az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor, mert eltúlzott jelentőséget tulajdonított a vádlott javára szóló enyhítő körülményeknek, továbbá

figyelmen kívül hagyta a cselekmény tárgyi súlyát, törvényi fenyegetettségét és a középértékből kiinduló büntetési kiszabási előírást.

A beszámítási képesség csekély mértékű korlátozottsága számot tevő büntetést enyhítő körülményként nem vehető figyelembe, mert abból a vádlotti magatartásból, hogy a sértettet a történetek titokban tartására hívta fel az következik, hogy a magatartásának tilalmazottságával tökéletesen tisztában volt.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamát emelje fel és a felemelt tartamú szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházra súlyosítsa. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A védő a nyilvános ülésen rámutatott, arra hogy az ügyészi fellebbezésben foglaltak általánosságban helytállóak lehetnek, de ebben a konkrét esetben az elsőfokú bíróság feltárta a tényállást, és erre figyelemmel helyesen értékelte a vádlott javára az enyhítő körülményeket. Mivel a vádlott beszámítási képessége korlátozott, az általa megvalósított bűncselekményt megbánta, a család is megbocsátott neki, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés elegendő, a büntetési célok elérésére alkalmas, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán nem kívánt felszólalni.

A büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi perorvoslat folytán bírálta felül a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást.

Törvényesen járt el a törvényszék, amikor a Btk.459.§ (1) bekezdés 14. pont e) valamint c) pontjában írt hozzátartozói viszonyra tekintettel, **tanú1** és **tanú2** tanúkat a Be.82.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti mentességi jogukra figyelmeztette (13. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal). Mivel **a vádlott** testvére és annak élettársa a tárgyaláson élt az eljárási törvény biztosította mentességi jogával, ezért helyesen nem tette a bizonyítás anyagává a nyomozás során tett tanúvallomásaikat (Be. 296.§ (3) bek.).

A Székesfehérvári Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Az iratoknak megfelelően utalt arra, hogy az ítéleti tényállás **a vádlott** nyomozás során tett és tárgyaláson fenntartott teljes körű, bűnösségére kiterjedő beismerő vallomására és az azt megerősítő pszichológus szakértői véleményre valamint az egyéb okirati bizonyítékokra volt alapítható.

A törvényszék a Be.118.§ (2) bekezdésében írt eljárási kötelezettségnek is eleget tett, azaz a terhelt beismerése ellenére beszerezte és értékelési körbe vonta az egyéb bizonyítékokat is. Ennek azért volt különös jelentősége mivel az ügy 14. életév alatti sértettjének tanúkénti kihallgatására - a Be.86.§ (1) bekezdésében írt szabályozásra is figyelemmel, nyilvánvalóan a terhelti beismerésre is figyelemmel - nem került sor.

A vádlott a nyomozás során - védő jelenlétében - részletes, tényfeltáró jellegű beismerő vallomást tett minden olyan releváns tényre, amely később az ítéleti tényállásban is rögzítésre került. Vallomása kiterjedt a rajta és a sértett leányon lévő ruházatra, az általa végzett szexuális tevékenységekre („neki álltamt dőngetni hátulról”) továbbá arra is, hogy a sértett lánnyal közölte: az általa végzett tevékenység maradjon titokban (nyomozati irat 161. oldal 5-6. bekezdés gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyv).

A vádlott a fenti releváns tények tekintetében a bírói szakban büntetőjogi felelősségét elismerve a vallomását maradéktalanul fenntartotta (11. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal 6. bekezdés, 4. oldal 2. bekezdés), ugyanakkor következetesen állította a vádirati tényállásban foglaltakkal szemben, hogy a szexuális tevékenysége során nemi szervét nem vette elő, a péniszét ruháján keresztül, erektált állapotban nyomkodta a kislány ruhás fenekéhez.

A perrendi szabályok betartásával hivatkozott arra a törvényszék, hogy az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény (nyomozati irat 109. oldal) véleményi része közvetett módon alátámasztotta a vádlott beismerő vallomását. A Fővárosi Ítéltábla rögzíti, hogy a Be.108.§ (8) bekezdése alapján a sértett szakértő előtt tett nyilatkozatai bizonyítási eszközként a tényállás megállapítása során nem voltak felhasználhatóak.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Székesfehérvári Törvényszék által megállapított ítéleti tényállás megalapozott, azt csupán - a másodfokú nyilvános ülésen elhangzott vádlotti nyilatkozat és általa csatolt okirat alapján - az alábbiakkal volt szükséges kiegészíteni.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalmára figyelemmel az alábbiakkal egészíti ki.

- **a vádlott** 2015. március hó 13. napjától határozatlan tartamú munkaviszonyban áll a **cég1**-gyel, munkaköre: üzemi takarító és kiségitő. Havi személyi alapbére: 110.000.- forint.

A fenti kiegészítéssel, az elsőfokú bíróság megalapozott ítéleti tényállása, a másodfokú bírósági eljárásban a Be.352.§ (2) bekezdésére is figyelemmel irányadó volt.

A Székesfehérvári Törvényszék okszerűen következtetett **a vádlott** bűnösségére.

A törvényszék **a vádlott** terhére rótt bűncselekményt helyesen minősítette, csupán az anyagi jogszabályhely megjelölése szorult pontosításra, a bűncselekmény anyagi jogi megjelölése helyesen: Btk.197.§ (1) bekezdés b) pont, (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont II.fordulat.

A Székesfehérvári Törvényszék alapvetően helyes jogi indokokkal támasztotta alá **a vádlott** által megvalósított bűncselekmény minősítését, az elsőfokú bíróság által felhozott jogi érvek azonban az alábbiak szerint kiegészítésre szorulnak.

A 2013. július hó 1-jétől hatályos Btk. szakított azzal a szabályozással, miszerint a 12. életévét be nem töltött sértett a nemi erkölcs elleni bűncselekmények esetében a törvény erejénél fogva védekezésre képtelen állapotúnak tekintendő.

Az új Btk. 197.§-ában írt szabályozási módra tekintettel a 12. életévét be nem töltött sértett sérelmére való elkövetés továbbra is, már önmagában az életkorra figyelemmel kiemelt büntetőjogi jogkövetkezményeket von maga után, azonban a védekezésre képtelen állapotot esetenként szükséges vizsgálni ennél a korosztálynál is. Jelen ügyben a sértett 7. életévét alig elérő életkora önmagában nem alapozhatta volna meg a sértett védekezésre képtelen állapotát. Az elsőfokú bíróság által megállapított, irányadó tényállás azonban helyesen rögzítette, hogy a sértett aludt, amikor a vádlott a szexuális cselekményét megkezdte. Mindezekre figyelemmel a Btk. 459.§ (1) bekezdés 29. pontja alapján az alig 7 éves sértett kislány alvó állapotánál fogva ideiglenesen egyáltalán nem volt képes ellenállás kifejtésére. Erre tekintettel a vádlotti cselekmény a Btk.197.§ (1) bekezdés b) pontjába ütközik, mivel **a vádlott** a Btk.459.§ (1) bekezdés 27. pontjában meghatározott szexuális cselekményt az alvó sértett védekezésre képtelen állapotát felhasználva követte el.

Az irányadó tényállás azt is rögzíti, hogy a sértett felett szülői felügyeleti jogot gyakorló apa a testvérét, azaz a vádlottat megkérte, hogy vigyázzon a lakásban maradó gyerekekre, így köztük a sértettre is.

A kialakult ítélkezési gyakorlat szerint a nemi erkölcs elleni bűncselekmények szempontjából a sértett felügyelet alatt állása, mint minősítő körülmény megállapítható akkor is, ha rövid az az időtartam, ami alatt az elkövető meghatározhatja a passzív alanytól elvárt magatartást (BH 2011.30.).

A fentiek alapján rögzítendő, hogy **a vádlott**, ha rövid ideig is, de felügyeletet gyakorolt a sértett felett, ezért terhére a Btk.197.§ (3) bekezdés b) pontjára tekintettel, a sértett életkorát figyelembe véve a (4) bekezdés a) pont II. fordulata szerinti minősítés állapítandó meg.

Egyebekben a törvényszék jogi indokolása összhangban volt az anyagi jogi rendelkezésekkel.

A Székesfehérvári Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket helyesen sorolta fel, azokat súlyuknak megfelelően értékelte.

Az ügyészi fellebbezéssel szemben helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy **a vádlott** nem csupán bűnösségére kiterjedő beismerő vallomást tett és megbánó magatartást tanúsított, hanem az ítéleti tényállásban megállapított kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény történeti tényállása - lényegét tekintve - a vádlotti vallomáson alapult. Ezért a vádlotti beismerésnek igen jelentős az enyhítő nyomatéka.

Az ügyészi érveléssel szemben az is megállapítandó, hogy bár a vádlott terhére rótt bűncselekmény absztrakt tárgyi súlya - a kilátásba helyezett büntetési tételkeretre figyelemmel - valóban kiemelkedő, azonban **a vádlott** által megvalósított bűncselekménynek a konkrét tárgyi súlya az adott bűncselekmény kategórián belül már nem tekinthető jelentősnek. A vádlott ugyanis a szexuális cselekmény végzése során a rajta és a sértetten lévő ruházaton keresztül került csak testi kontaktusba a sértettel. Az alig 7 éves sértett a vádlott által végzett szexuális cselekményből - az alvó állapotára figyelemmel - nem sokat észlelt, továbbá a vádlott a sértett felébredésekor a szexuális cselekményével fel is hagyott.

A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a vádlott beszámítási képességének enyhe fokú korlátozottsága az általa megvalósított bűncselekmény jellegére figyelemmel a Btk.17.§ (2) bekezdése szerinti büntetés korlátlan enyhítését ugyan nem alapozta meg, de a Btk. 79.§-ában meghatározott büntetési célokra tekintettel az elsőfokú bíróság indokoltan alkalmazta a vádlottal szemben a Btk.82.§ (1) és (2) bekezdés b) pontja alapján az enyhítő szakaszt.

A bírói enyhítés lehetőségét biztosító törvényhely kimerítő alkalmazásával kiszabott főbüntetés, a hozzá kapcsolódó mellékbüntetéssel a másodfokú bíróság álláspontja szerint is alkalmas a büntetési célok elérésére.

Mindezekre figyelemmel az ügyész, súlyosításra irányuló fellebbezése nem foghatott helyt.

Az elsőfokú bíróság bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezése törvényes.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a rendelkező részben foglalt pontosítás mellett - a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésen felvett adatok alapján pontosította a vádlott tartózkodási helyének megjelölését.

A rendelkezésre álló iratok alapján az ítéltábla feltüntette a **vádlott** előzetes letartóztatásának befejező napját.

A másodfokú eljárás során felmerült bünygyi költséget a Be.381.§ (1) és (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. év október hó 6. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 6.B.202/2014/13. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.37/2015/7. számú végzésében írt változtatásokkal 2015. október hó 6. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2015. október hó 6. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő